

af det konservative Folkeparti har været lige forargede over dette, hvilket muligt kunde vise, at de ikke kan læse eller forstaa sammenhængende Mening, men da jeg ikke kan gaa ud fra dette, maa jeg gaa ud fra, at Forargelsen skyldes den Lyst, Politikere har til at virke paa Punkter, hvor der er en vis Popularitet at hente. Det vilde have været underligt, om jeg skulde have sagt noget særligt krænkende overfor Professorer ved Universitetet, thi — hvis jeg tør nævne dette mere personlige — jeg tæller meget gode Venner blandt disse og det næsten ved alle Fakulteter; men det har jeg heller ikke gjort. Jeg ønsker dog nærmere at forklare det med et Par Ord, hvis det trænger til en Forklaring. Det, jeg vilde sige, var følgende: En Professor ved Universitetet burde ikke sammenstille sig selv med Fyrbøderen eller Havnearbejderen; han burde ikke gøre denne Sammenstilling med Hensyn til Lønnen, fordi hans Stilling er saa bundforskellig, idet jeg nemlig gik ud fra, at en Videnskabsmand har stor Glæde af sit Arbejde baade for Sjæl og Aand; at dette Arbejde desuden giver ham en social Position og tilfredsstillende hans Ærgerrighed, er en Ting for sig. Men Staten bidrager endvidere paa enhver Maade til at fremme dette Arbejde dels ved at udruste ham dertil og dels ved, naar han er blevet Professor ved Universitetet og Videnskabsmand, at stille til hans Raadighed alle de Redskaber, som han kan forlange, lige fra Hospitaler og Laboratorier til store Bogsamlinger. Hvad gør Staten overfor Fyrbøderen? Jeg maatte dog tro, at en Videnskabsmand en Gang for alle har valgt mellem Athene og Mammon, og jeg har hørt mange Videnskabsmænd udtale overfor mig: man kan ikke baade have i Sæk og i Pose. Men idet jeg gaar ud fra, at en Videnskabsmand har gjort dette Valg, har jeg mere Respekt for Videnskabsmanden end de to Herrer, der er forargede. Det kan enhver forstaa, der kan tænke sig om eller læse. Det kan naturligvis de meget dumme ikke forstaa, men jeg vil paa ingen Maade paa-staa, at de ærede Medlemmer kommer ind under denne Kategori, og jeg vil derfor sige, at man maa enten være meget dum eller ogsaa Politiker for ikke at kunne forstaa det. Alle andre Mennesker vil kunne fatte det. En Gang for alle har Videnskabsmanden truffet dette Valg, og saa kan han ikke bagefter komme og sige, at det er for ringe en Løn, maaske ikke mere end dobbelt saa meget, som en Fyr-

bøder eller Havnearbejder kan tjene. Det bør ikke være og er heller ikke Spørgsmaalet for ham. Jeg advarer derfor mod denne Sammenstilling. Derfor kan man forstaa baade, at Fyrbøderen ønsker en højere Løn og, som det ærede Medlem fra Fredericia (L. Rasmussen) siger, ogsaa har Krav paa andet end den blotte Løn, fordi han i sit Arbejde ikke kan faa nogen anden Tilfredsstillelse end den at tjene til sit Livsophold. Men dette er ikke Tilfældet med Videnskabsmændene. Det undrer mig, at jeg skulde forklare dette saa omhyggeligt, men hvad skal man gøre med en Klasse, naar man har Sinket i den? Saa maa man anvende saa meget mere Tid paa den. At det ærede 5te Medlem for Sorø Amt (Johannes Lou) ikke kan læse, kan jeg se af en anden ganske lignende Ting. Han nævnedes nemlig, at Embedsmænd skal søge deres Afsked, naar de er fyldt deres 70de Aar, og mente, at dette ogsaa kunne anvendes paa Ministre, som i øvrigt er undtagne fra Regelen, saaledes at der var en Mulighed for at komme af med Ministre, som man ellers ikke kunde komme af med, naar de var fyldt 70 Aar. Det ærede Medlem maa have overset § 74, hvor der staar, at Tjenestemænd, der efter den 1. Oktober er over 70 Aar, ikke behøver at søge deres Afsked før den 30. September 1921. Hvis vi skulde mødes her til den Tid, saa kan vi tales ved om den Sag. Men der er i alt Fald 2 Aar til, og en Minister, der i Øjeblikket er over 70, behøver ikke at søge sin Afsked. Jeg er for Resten af den Mening, at denne Bestemmelse hverken i dette Land eller i noget andet Land vil blive anvendt paa Ministre. Jeg behøver ikke at nævne Eksempler paa, at det neppe er Tilfældet.

Efter at have dvælet saa meget ved de større Lønninger og advaret mod alle Anstrengelser for at sætte dem op kommer jeg til de smaa, og jeg er tilbøjelig til at mene, at man ikke skal forsøge at hidse Tjenestemændene op til at kræve mere, end der her bydes. Det ærede Medlem fra Gentofte (Abrahamsen) sagde, at Regeringens Stilling altid havde syntes ham valen overfor Tjenestemændene. Jeg ved ikke, hvorfra det ærede Medlem henter dette Indtryk. Jeg vil gerne indrømme, at Regeringen ikke altid har været saa ivrig for at sætte det bedste Ben frem, for at være dem, der ganske særlig tog sig af Tjenestemændene, som maaske et enkelt Parti her i Landet har været, men det er heller ikke Regeringens Sag. Jeg